

A bátor bevándorlók jogairól

2017. szeptember 16-án, a Horgos–Röszke-határátkelő ellen indított támadás második évfordulóján

Egyre többször látunk-hallunk-olvasunk beszámolót a beáramló néptömegek, leginkább a muszlim emberek részéről elkövetett, sokszor szinte megdöbbentő mértékű és morális mélységű erőszakos cselekményekről. Sokszor hihetetlen gyávaságból fakadó, ártatlan gyermekek ellen elkövetett vagy éppen a nőket sújtó agressziókról; és lassan ugyanennyiszor a megdöbbentő merészségről tanúskodó, a hivatalos szervek, a határőrök, rendőrök és katonák ellen fegyvertelenül megszervezett garázdaságról. A különféle bűnesetek mögött azonban jól láthatóan kirajzódnak a közös pontok. Az elkövetők az integrálódni nem tudó bevándorlók, az áldozatok pedig a „befogadók”; a történetek motivációjaként pedig szinte mindig valamiféle vélelmezett emberi jogot igyekeznek megfogalmazni. Holott az erőszakra senkinek nincs joga! Legalábbis Európában így gondoljuk.

A most már naponta elkövetett nemi erőszakot, amely sajnos gyakran gyermekek ellen történik, mindig azzal a motivációval mentegetik, hogy mivel nem történhetett meg a családegyesítés, az „előremenekülő” fiatal férfiak teljesen kikészültek idegileg, illetve az európai nők öltözködése félreérthető az ő kultúrájukban. Mintha ez az ok valamiféle megértésre találna az áldozatok közt... Amikor a rendőrségnek mennek neki, akkor pedig azt próbálják mentségként felhozni, hogy nem teljesültek a vélelmezett jogaik, a letelepedés megkönnyítése, a segélyek utalása vagy a szabad mozgás lehetősége.

Pedig a bevándorlóknak efféle jogaik nincsenek. Mint ahogy arra sem létezik semmiféle emberi jog, hogy bárki szabadon megválaszthassa azt, hogy hol akar élni, kiváltképp akkor, ha alkalmazkodni nem tud, és nem is akar ahhoz a közösséghez, ahová illegális módon megérkezik.

Fontos lenne az is, hogy ha már a liberális doktrínára és az egyes szabadságjogokra hivatkoznak, amikor befogadást követlenek, akkor pontosan ismerjék a szabadelvű filozófia alapszabályát – ne csak az érdekükben álló részleteket. Hisz a klasszikus liberalizmus is gátat szabott az egyéni jogoknak, mikor fundamentumként fogalmazta meg a következőket: minden individuum szabadsága addig tart, míg más egyén szabadságát nem korlátozza vagy jogát nem sérti meg. Hozzáteszem, hogy a modern konzervatív felfogás ezt annyiban módosította, hogy a természetes közösségeket, a nemzetet, a lokális együttélési csoportokat, a vallási gyülekezetet és a családot is beemelte ebbe a tételbe. Azaz addig terjed az egyén szabadsága, míg más egyén és/vagy közösség jogát és szabadságát nem sérti meg. (Ahogy egyébként többnyire kimondatlanul működött a több ezer éves európai kultúrában.)

Jól látható azonban, hogy bármelyik ideológiát is követjük, a muszlim migránsok által elkövetett erőszakos cselekmények nem magyarázhatóak semmiféle joggal.

De érdemes a jogok mellett az attitűdöt is megvizsgálni, amelyből az agresszió ered!

Nehezen hihető el ugyanis az, hogy az a huszonéves muszlim, aki pusztá kézzel támad egy rendőrsorfalra Európában, a háborútól félve hagyta volna el hazáját. Hogy néhány hónapja még félelmek közt élt, mikor az otthonát fenyegette az Iszlám Állam vagy valamelyik polgárháború szülte ellenséges milícia. Pedig ezt állítja mind, mert ez ad számára zöld utat a belépésre. Azután furcsamód Rómában, Brüsszelben vagy valamelyik német kisvárosban, olyan hirtelen, akár egy rémálomból felocsúdó és szép lassan tisztán látó kisgyermek, megbátorodik, és előtör belőle a harcolhatnék.

Ugyan még a politikatudomány és viselkedéskutatás idevonatkozó módszerei nem foglalkoztak elég mélyen azzal a jelenséggel, amelyet Európa polgárai egyre gyakrabban tapasztalhatnak, érdemes lenne sokkal közelebbről megvizsgálni a jelenséget. Kiváltképp azért, mert számos uniós vagy állami vezető még mindig biztosan hisz a bevándorlók teljes integrációjában. Épp ezért lenne fontos nem csupán a politikai és gazdasági haszonszerzés szemüvegén keresztül vizsgálni a bevándorlók magatartását, hanem a valóságos folyamatában.

Egyre többször fordul elő ugyanis az, hogy fiatal észak-afrikai vagy szíriai, esetleg afgán férfiak csoportja megy neki mérhetetlen merészséggel, kövekkel, botokkal és üvegekkel valamelyik európai ország felfegyverzett rendőreinek.

Mint 2015 szeptemberében, amikor Röske és Horgos közt mintegy háromszáz, önmagát politikai menekültnek nevező tette ezt a munkájukat végző magyar rendőrökkel és katonákkal szemben, és könnygázzal, illetve más egyéb, békés oszlatási eszközzel kellett fellépni ellenük. Miközben a határzárát erőszakkal rohanták meg a leginkább Németországba igyekvő, papírok nélküli migránsok, valamiféle emberi jogra hivatkozva.

Megjegyzem: a Délvidéken élők már egy jó ideje jelezték az együttélésre képtelen migránsokkal kapcsolatos problémákat, a megjelent erőszakot és a különböző bűncselekményeket. Csak éppen Németország és más nyugati országok hívó szava erősebb volt mindennél. Ha nincs a „multikulturális politika” és a „Willkommenskultur”, akkor nemhogy Szerbia területére, de a kontinensre sem indult volna meg a milliós nagyságrendű népvándorlás. Persze, ennek felelősségét nem akarja elismerni a bevándorláspárti nyugati elit, elárulva ezzel több százmillió európaikat.

És most hagyjuk a gyáva, senkiházi terroristákat! Nem róluk van szó. Azokról az elmúlt két évben érkező, leginkább fiatal férfiakról beszélünk, akik már megérkeztek, és esetleg befogadta őket valamelyik uniós ország; pénzt adott nekik, talán okostelefont és internetelérhetőséget is; papírokat és ideiglenes lakóhelyet. Azzal az álszent magyarázattal, hogy olyan országból érkeztek, ahol veszélyben volna az életük, hogy félelmükben futottak egész idáig, mert normális

emberként tanulni, dolgozni és boldogulni akarnak, nem értelmetlen harcokba belekeveredni. Persze, a Röske és Horgos közt tapasztaltak nem erre utalnak...

Ahogy ez legutóbb a Róma központi vasútállomása előtt elterülő Termini téren is történt, mikor az ott sátorozó, zömében fiatal férfiakkal álló társaságot a rendőrség megpróbálta jobb belátásra bírni és átkísérni a városvezetőség által felajánlott új szállására, ami nem tetszett a migránsoknak, így nem mozdultak a közterületről. És ami miatt elindult a tömeg feloszlítása. A „szerencsétlen”, az „erőszak elől menekülő” migránsok pedig nem indultak el jámbor módon az új, ingyenes szállásukra, inkább kövekkel és üvegekkel nekiestek a rend őreinek, így azok kénytelenek voltak vízágyút is bevetni ellenük.

De számos ehhez hasonló esetet lehetne még citálni, ahol ugyanilyen elszántsággal és merészséggel megáldott migránsok rontottak a hatóságoknak, katonáknak, rendőröknek, csendőröknek – vélelmezett jogaik végett. Franciaországban, Németországban, Ausztriában vagy a Benelux államok valamelyikében. Olyan fiatal férfiak, akik állítólag az erőszak elől menekültek el, kézzel mentek a fegyvereseknek, a jobb körülmények, az ingyenes wifiszolgáltatás, a nagyobb lakások vagy valami pitiáner dolog miatt, zsebükben az adófizetőktől kapott segéllyel. Olyanok, akik a hazájukban nem mertek szembeállni az ellenséggel, akik féltek megvédeni otthonaikat, saját földjüket, a hazájukat. Fura és ellentmondásos viselkedés ez. Megérne egy mélyebb értelmezést!

Éppen ezért is lenne érdemes odafigyelnünk az iszlám vallást, illetve a muszlim embereket jól ismerő Maróth Miklós akadémikus következő gondolataira: *„Az ideérkezők közül kollégáim sokuknak tolmácsoltak, és míg a tolmácsoknak kihallgatáson kívül megmondták az igazat, hogy egy darab unokatestvérük sincs Svédországban, addig a hivatalnoknak már mást vallottak. Tehát ha számukra előnyös, mondhatják, hogy szírek, ez nem bűn. Hozzá kell tennem, sok esetben csak udvariasak, amit mi hazugságnak értékelünk. Ha például meghívom ebédre, akkor is igent mond, ha nem kíván velem ebédelni, ám a megbeszélte időpontra már nem jön el; nem volt hozzá kedve, de udvariatlan dolog lett volna nemet mondania.*

Ez náluk nem hazugságnak minősül, hanem udvariasságnak.”

Illetve arra is, ahogy ugyanebben az interjúban az integrációról fogalmaz: „Ha integrálnak vélik magukat, akkor is a saría szerint akarnak élni, ráadásul egy, a Mohamed életrajzában fennmaradt megállapodás szerint muzulmán nem muzulmánal nem szövetkezik másik muzulmánal szemben. Magyarul, ha Európában egy muzulmán elkövet egy merényletet, akkor a másik muzulmán, ha nem is helyesli, akkor sem fog együttműködni a nem muzulmán rendőrséggel.”

(Polgári Szilvia beszélgetése Maróth Miklóssal, PolgárPortál – 2017. július 24.)

A legtöbb iszlámkutató egyetért Maróth Miklós szavaival. Ezért is érthetetlenek és túlzottan kockázatosak az európai elit befogadáspárti részének céljai, azaz a gazdasági haszonszerzés, az olcsó munkaerő és a tragikus demográfiai mutatók rövid távú kezelése. Álmélkodhatunk csak, mert megérteni nem tudjuk... Talán mert a befogadáspárti politikai és a gazdasági „elit” sosem találkozik szembe a húsba vágó bántalmazás valóságával, így a saját bőrét nem is kockáztatja, ami kissé érthetőbbé tenné a hozzáállásukat. A befogadáspárti politikusok viselkedésén viszont valóban megdöbbenhetünk, hisz nekik meg kellene érteniük a polgárok szavát, illetve érezniük kellene azt, hogy felelősséggel tartoznak annak a közösségnek az életminőségéért, mely hatalomra juttatta őket.

Főleg akkor csodálkozunk, ha a tapasztaltak után is azt halljuk komoly (?) uniós politikusoktól, hogy a legüldözöttebbek hazájában, olyanokéban, akik nálunk válnak hirtelen bátor férfiakká, nekünk, európaiaknak kellene rendet tennünk. Miért is?

Minden európai nép, mi, magyarok is, megharcoltunk, és lehet, hogy ismét meg kell majd küzdenünk a szabadságunkért. De amikor egy-egy ilyen küzdelmet elveszítettünk, akkor sem történt olyan, hogy menekültjeink a befogadó országban előjogokat követeltek, vagy éppen rendőrökön vezették volna le haragjukat. De olyanról sem hallottunk a történelem során, hogy a magyar menekültek nőket és gyermekeket erőszakoltak volna meg – szexhiányra hivatkozva.

A probléma gyökere valójában az, hogy Európa egyes „befogadáspárti” vezetőinek szemét elhomályosította a szabadság illúziója és az egyenlőség lila köde, így nem is tudtak és nem is akartak idejében különbséget tenni menekült és menekült közt. Pedig kellene. Pontosabban, most már muszáj lesz. Mint ahogy muszáj lesz Európa védelmére is nagyobb hangsúlyt fektetnünk – de nem csupán a magyar határon, hanem Európa kulturális határainál, lenn a legdélibb és messze, a legkeletibb pontjainál.

Ha ugyanis ez nem történik meg, akkor az egész, színes, sokrétű, gazdag és csodaszép európai civilizáció és kultúra fog veszélybe kerülni, illetve az utánunk jövő generációk kiharcolt élettere tűnik el. Pontosabban: felfalja a migráció.

